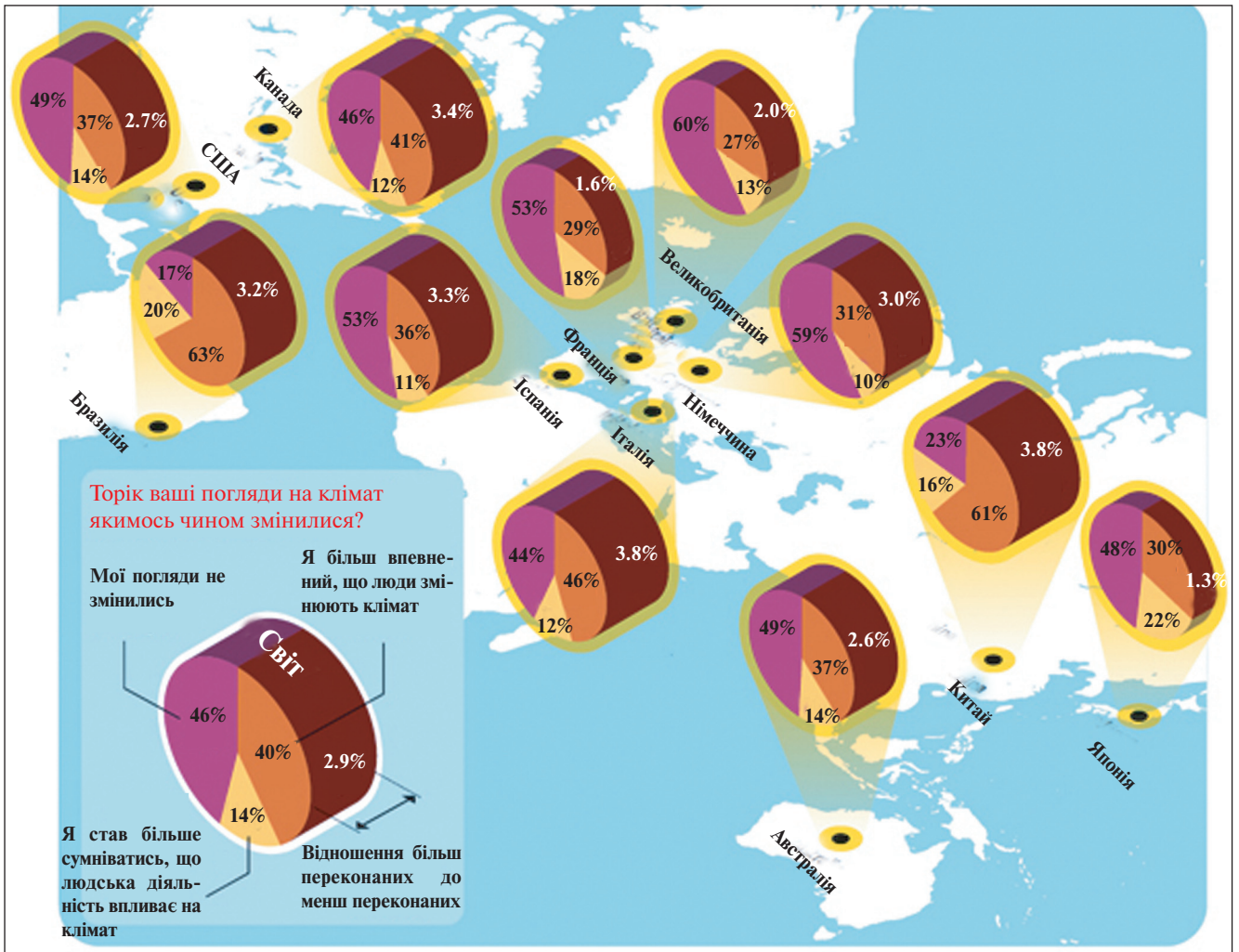

Заперечення зміни клімату

Численні опитування вказують на зменшення частки американців, які вірять у людський фактор у зміні клімату. Проте наше опитування показує, що американська нація не належить до найбільш недовірливих (а це Франція, Японія і Австралія). Однак ставлення до цього питання може будь-яким чином змінитися. Серед респондентів, які торік змінили свою думку, утричі більше тих, які стали впевненішими у тому, що люди впливають на зміну клімату.

СВІТОГЛЯД

Нам пишуть Подяки за цікаві статті

Доброго дня!

Приємно вражений, що мого давнього листа до "Світогляду" Ви вирішили опублікувати без редагувань. Це знак, який показує читачам і потенційним авторам відкритий погляд редакції на події у світі й Україні. Наступне, що викликало у мене захоплення, — поставивши нашого задержкуватого *Діму Смолева* першим автором, редакція вдвічі збільшила читаність статті. Медична тема влучила в десятку, а на додаток вийшов виключний контраст у нашому (авторів статті) дусі: портрет молодого з хитринкою кандидата медичних наук подано після солідних портретів п'яти академіків, серед них і доктора медичних наук, а після нашої статті й академік АМН. Отже, у №5 (25) числі журналу 2010 р. вийшов медичний блок: у трьох статтях Медицина сусидить Біосфері й Ноосфері. Ще один привід подякувати — чудовий точний переклад на українську. Коли збережено навіть стилістичні відтінки, — авторів це дуже тішить. Вміщено також назву сайту книги, а це для нас дієва реклама. Усе число журналу цікаве, а нарис "Світова мистецька Дантеана у дослідженні Ольги Петрової" з чудовими ілюстраціями просто приємно мати вдома.

Приємно привітати редакцію й особисто Ярослава Степановича — справжнього опікуна науки й освіти в Україні.

Ваші автори, Севастополь — Москва, К Хайлов

Шановна редакціє науково-популярного журналу "Світогляд"!

Прочитав статті Вашого журналу в №№ 2 і 3 за 2010 рік, які редакція передала для відділення україністики філософського факультету Університету ім. Масарика в м. Брно, Чехія. Багато статей дуже сподобалось, і оформлення журналу чудове. Хотів би проглянути статті Вашого журналу за попередні роки, як і читати статті в наступних числах журналу. Тому хотів би знати, чи є доступ до статей в електронному вигляді? Якщо так, то надайте адресу.

Прийміть мої найкращі побажання успіхів у новому році.

Вітання головному редактору журналу академіку Я. С. Яцківу від колишнього колеги з ГАО НАНУ і колишнього першого заступника Голови Державної комісії єдиного часу і еталонних частот України Миколи Миронова — нинішнього читача Вашого журналу.

Микола Миронов,
адміністратор і керівник проектів чеського представництва
в "AE&E" (міжнародного постачальника систем
для електростанцій і екологічних технологій)
м. Брно, Чехія, 19 січня 2011 р.

Шановний редакторе науково-популярного журналу "Світогляд",
Ярославе Степановичу Яцків!

З великим задоволенням ознайомився з номерами журналу 4 і 5 за 2010 рік. Вони засвідчили, що українська наука не занепадає, не перебуває в глухому тунелі, як про це кричать окремі відчайдухи, навпаки, вона цей тунель здолала і рухається у потрібному напрямку. Українська наука показує свою могутню силу, яка так довго дримала у незалежній державі з волі її недолугих керманців. Коли читаєш статті Бориса Патона, Олександра Бакая, Віктора Бар'яхтара, Івана Неклюдова "Про стратегію розвитку енергетики в Україні"; статті Володимира Широкова, Дмитра Янковського, Галини Димент "Паралельні світи перетинаються"; Миколи Бекетова про "Піонера фізичної хімії", Геннадія Горелика, Юрія Ранюка "Нільс Бор у Харкові напередодні Великого терору", то складається враження, що пульс світової науки б'ється якраз у нашій країні, причому з такою силою, що голос його чувають усі люди планети. Особливо зацікавили роздуми Володимира Платонова про Івана Сокульського, поета і політ'язня мордовських таборів, про його трагічну долю. Стаття варта того, щоб її обговорити у Дніпропетровському університеті, де навчався поет. Також привернула увагу стаття Андрія Білоусова про "Світову мистецьку Дантеану у дослідженні Ольги Петрової". Провідний токсиколог країни, кандидат наук зробив своє дослідження з великою повагою до відомої української художниці. Відчувається, що автор статті давно слідкує за розвитком таланту художниці і літературознавця, прочитав уважно її книгу, зробив точні спостереження й узагальнення, знає долю її полотен, тому із задоволенням констатує, що "частина з них осіла в Бібліотеці Британського музею в Лондоні". Андрій Білоусов пише про Ольгу Петрову з великим піднесенням і, як кажуть, - від душі, тому що любить її талант і цінує її мудрість.

Журнал "Світогляд" не просто розповідає про науку, її досягнення в різних галузях знань, про долі видатних людей, часом зламаних, часом щасливих. Журнал "Світогляд" відкриває перед українським і зарубіжним читачем важку проблему: як досягти такого розвитку науки і культури, щоб людство стало кращим: щоб воно, нарешті, розкрило свій творчий потенціал, показало своє справжнє обличчя і цим сприяло очищенню націй від важких хвороб, ранніх смертей і різного бруду. Прочитавши ту чи іншу статтю, обов'язково замислюєшся, якою дорогою ми йдемо: чи не спотикнемося, не зламаємося, не відступимося, не впадемо? Чи не марними будуть наші зусилля? Останнім часом українські вчені стали показувати зразки інтелектуальної сили. Це ми бачимо з різних публікацій у "Світогляді", "Країні знань" й інших фахових журналах. Звичайно, це приємно. Коли вчені працюють, народжують світлі ідеї, то від цього душа молодіє, дні стають змістовнішими, повітря — блакитним, як саме небо, вчені стають мудрішими, а люди розумнішими. З'являється впевненість, що країна йде у правильному напрямку.

Чого нам чекати від зустрічі з позаземними цивілізаціями? Загинемо чи залишимося? Або візьмімо Всесвітній потоп. Хіба не цікаво знати думку українських вчених з цієї проблеми: що спричинило таку всесвітню біду? Можливо, це лише біблійна вигадка, але вчені зарубіжних країн стверджують, що це правда. Або що говорять наші астрономи про планету Нібіру і про кінець світу, який має статися у грудні 2012 року? Дуже хочеться почути думку українських вчених з цієї проблеми. Читачів також хвилює проблема мертвого міста в Індії, яке увійшло в історію під назвою "Пагорб мертвих". Хто вигубив цих давніх людей? Цікавить також доля Плащаниці Ісуса, чи справді вона справжній свідок Христової смерті, чи, можливо, чиясь досконала підробка? Що нового знайшли вчені у її

КОРИФЕЇ ФІЛОСОФСЬКОЇ МУДРОСТІ

структурі? Цікавлять Єгипетські піраміди, Біблійна археологія, людина майбутнього — якою вона має бути? Що відбувається з нашою планетою, чому стільки бід вона приносить людям? І коли це закінчиться? Хвилює наших людей і Сонце. Що з ним відбувається? Чому різко змінився клімат? Хто винен: Сонце чи люди? Кого притягнути до відповідальності, а кому подякувати за зміни? Взагалі, болочих питань накопичилось чимало, і буде дуже приємно, коли "Світогляд" спробує хоча би частково висвітлити їх.

Принагідно надсилаю до редакції мої нові книги — "Корифеї філософської мудрості" та "Мислителі Європи".

З повагою — *Сергій Цюлух, письменник,
м. Хмільник Вінницької області.
14 грудня 2010 р.*

Нам пишуть Наші помилки й недогляди

Шановна Редакціє!

Я дуже поважаю Ваш журнал і з цікавістю читаю майже всі статті, вміщені у ньому. Велику зацікавленість у мене викликала і стаття *Б. Патона, О. Бакая, В. Бар'яхтара, І. Неклюдова* "Про стратегію розвитку ядерної енергетики в Україні" (№5, 2010 р.). На жаль, у ній трапляються "хімічні" помилки. На стор. 9 стверджується, що водень отримують "шляхом гідролізу води", насправді — "електролізу" (правильніше — "шляхом високотемпературного розкладання води", оскільки електроліз — то лише одна з можливих технологій виділення водню, існує кілька інших. — *О. Бакай, авт.*). Там само (й далі по всьому тексту) сказано про можливість напрацювання "синтетичного вуглеводного палива". Хочу нагадати, що вуглеводи — це клас органічних сполук (цукри, крохмаль, целюлоза) із загальною формулою $C_nH_{2m}O_m$. Вони є справді "паливом", але для організмів, а не для промисловості. Автори, очевидно, мають на увазі вуглеводневе паливо, що складається з вуглеводнів C_nH_m .

З повагою, ваш читач *В.Ф. Зінченко,
13 січня 2011 р.*

Шановна Редакціє!

У статті *Аліни Сушко* "Археологічні дослідження Київського Подолу" (№ 6, 2010 рік) на початку статті читаємо: "Давньоруське "Подол", староукраїнське "Подольє". На 52 стор. треба читати так: "В 1971 році в Інституті археології АН УРСР створено на чолі з *П.П. Толочком* Київську археологічну експедицію, а вже при ній — Подільській загін". На 55 стор. потрібно читати: "Нагадаємо, що за всю історію розкопок у Великому Новгороді знайдено понад 1000 берестяних грамот...". А також на 55 стор. зазначаємо, що на початку листопада 2010 року співробітники Центру археології, серед яких *Сергій Тараненко*, під час розкопок по вул. Хорива, 13/11, знайшли не вперше взірць берести XII ст". У підпису на рисунку на с. 55 також зазначено, що триває дослідження, чи є ця береста "берестяною грамотою", — на жаль, таке очікування не виправдалося (*зауваження надав П.П. Толочко, академік НАН України*).

Рубрику підготувала *Олена Недибалюк,
відповідальний секретар журналу*